

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Nicolae GORDILĂ
Liliana CATAN
Ion GUZUN

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, în cauza penală în privința lui

RUSU-LATU Eugeniu XXXXX, născut
la XXXXX, originar și locuitor în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.10.2017 – 14.12.2017;

Instanța de apel: 12.01.2018 - 07.02.2018;

Instanța de recurs: 05.04.2018- 02.05.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 14 decembrie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Rusu-Latu Eu. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, în privința lui Rusu-Latu Eu. a fost aplicată suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani.

Totodată, Rusu-Latu Eu. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 173 Cod penal, cu încetarea procesului penal pe acest capăt de acuzare, în baza art. 109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Rusu-Latu Eu., la 26 martie 2015, în perioada de timp între orele 17:00-18:30, aflându-se în incinta camerei de odihnă a spălătoriei auto, amplasată pe str. Aerodromului-IA din mun. Bălți, în urma unui conflict apărut între el și minora XXXXX, ilegal a privat-o pe ultima de libertate, îngrijindu-i accesul spre ieșire prin încuierea ușii de acces și folosind forța fizică în privința ei, exprimată prin bruscare, a lipsit-o de posibilitatea de a părăsi

încăperea dată, fapt prin care victima minoră a fost privată ilegal de libertate aproximativ 1 oră și 30 min.

Tot el, la 26 martie 2015, în perioada de timp 17:00-18:30, aflându-se în incinta odăii de odihnă a spălătoriei auto, amplasată pe str. Aerodromului-IA din mun. Bălți, urmărind scopul determinării unei persoane la raport sexual, și anume a minorei XXXXX, manifestată prin cuprinderea ultimei, sărutarea acesteia, ducerea unor discuții cu caracter sexual și propunându-i de a intra în raport sexual cu el, astfel creând o atmosferă neplăcută pentru victimă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal – *privațiune ilegală de libertate săvârșită cu bună-știință asupra unui minor*, și de art. 173 Cod penal, *hărțuire sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal și nonverbal, umilitor și insultător cu scopul de a determina o persoană la raportul sexual nedorit, săvârșită prin constrângere*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat condamnarea inculpatului în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 20290,38 lei.

În argumentarea apelului, procurorul a evidențiat că, la caz, sunt abateri de la prevederile art.75 Cod penal, în privința inculpatului fiind strict necesar aplicarea prevederilor alin.(2) al acestui articol, conform căruia o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care pedeapsa mai blândă, din numărul celor menționate, nu-și va atinge scopul.

Reieșind din circumstanțele cauzei și consecințele celor produse prin infracțiunile comise de inculpat, aplicarea pedepsei față de acesta cu suspendarea condiționată a executării, nu va asigura atingerea scopului general urmărit de pedeapsa penală. Conform prevederilor expuse de legislator în art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, drept temei pentru declararea apelului s-a menționat constatarea că prima instanță a aplicat față de inculpat o pedeapsă greșit individualizată în raport cu cele stipulate în Capitolul VII din Partea generală a Codului penal.

Totodată, apelantul a indicat că, potrivit materialelor cauzei s-au constatat cheltuieli de judecată la efectuarea expertizei judiciare medico-legale în sumă de 36 lei, precum și cheltuieli pentru procedura de extrădare a lui Rusu-Latu Eu. în sumă de 20254,38 lei, care urmează a fi încasate de la inculpat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, apelul procurorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, privitor la pedeapsa aplicată inculpatului de instanța de fond aceasta este echitabilă faptei comise de ultimul și în strictă corespundere atât cu normele penale, cât și cele procesual-penale incidente cauzei. Din aceste considerente, au fost respinse ca nefondate argumentele procurorului privind aplicarea neîntemeiată a prevederilor art.90 Cod penal, suspendarea

condiționată a executării pedepsei, deoarece instanța legal și în conformitate cu circumstanțele concrete ale acestei cauze a dispus suspendarea executării pedepsei.

Prin urmare, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75, 77 Cod penal, ținând cont de gravitatea faptei și urmările prejudiciabile survenite, precum și de circumstanțele cauzei și poziția părții vătămate.

Totodată, instanța de apel a consemnat despre faptul că, nu este clară poziția procurorului, care insistă asupra executării reale a pedepsei închisorii stabilite lui Rusu-Latu Eu. fără a avea un fundament juridic în acest sens, iar în conținutul apelului se indică un șir de noțiuni din Codul penal, fără a face o analiză a circumstanțelor cauzei și fără a indica care este necesitatea înlăturării instituției suspendării condiționate a pedepsei. Mai mult ca atât, instanța de apel a menționat despre poziția procurorului la etapa examinării cauzei în prima instanță, care după acceptarea examinării cauzei penale în procedură simplificată, însuși a solicitat suspendarea executării pedepsei închisorii în privința inculpatului.

Cu referire la argumentele apelantului privitor la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 20290,38 lei, Colegiul a considerat că, și în această parte, cererea este neîntemeiată, deoarece procurorul nu a indicat în temeiul cărei prevederi legale instanța de judecată ar fi obligată să încaseze sumele date de la inculpat. În acest sens, în cererea de apel fiind indicat doar că cerința respectivă este întemeiată pe prevederile art. 227 și 229 din Codul de procedură penală.

Totodată, s-a reiterat că legiuitorul a stipulat expres în art.229 alin.(1) Cod de procedură penală, că cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. În afară de aceasta, art.143 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală prevede că, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Tot aici, s-a făcut trimitere la prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Referitor la solicitarea cheltuielilor de extrădare, s-a menționat despre art. 11 alin. (2) ale Legii nr. 371 din 01.12.2006 „*cu privire la asistența juridică internațională în materie penală*”, conform căruia statul solicitant suportă cheltuielile de transfer al persoanelor pe teritoriul statului solicitant.

Respectiv, sumele suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în privința comiterii infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, și stabilirea tuturor circumstanțelor cauzei, cu asigurarea prezenței inculpatului și executării pedepsei prin extrădarea inculpatului reprezintă sume ce urmează a fi achitate din bugetul statutului.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal și dispunerea de către instanța de recurs a executării reale a pedepsei de către inculpat

pentru infracțiunea comisă de acesta în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal și cu încasarea cheltuielilor judiciare de la ultimul în cuantum de 20290,38 lei.

În motivarea recursului, se menționează că decizia instanței de apel este pasibilă casării, pentru că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În sensul celor expuse, procurorul consideră că, prin dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea, instanța de fond i-a aplicat o pedeapsă prea blîndă inculpatului, care eronat a fost menținută și de instanța de apel. Or, aceasta este contrară principiilor de individualizare a pedepselor, nefiind luat în considerație toate circumstanțele cazului și gravitatea infracțiunii comise.

Instanțele de judecată urmau să țină seama de faptul că infracțiunile au fost săvârșite în privința unei persoane minore, precum și faptul că inculpatul anterior a mai fost condamnat.

Potrivit prevederilor art. 410 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel. O asemenea prevedere se menține și la faza de judecare a recursului. Însă, prevederea legală de neînrautățire a situației inculpatului (condamnatului), nu poate fi menținută atunci când soluția instanței de apel este atacată cu recurs de către o altă parte a procesului penal - de către procuror în partea aplicării greșite a art.90 Cod penal.

De asemenea, recurentul consideră neargumentată excluderea încasării de la inculpatul Rusu-Latu Eu. în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 20254,38 lei pentru extrădarea inculpatului din Federația Rusă și 36 lei cu titlul de cost pentru efectuarea expertizei medico-legale din următoarele considerente.

Conform art.229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În cazul dat Rusu-Latu Eu. poate fi obligat de a achita aceste cheltuieli , acesta fiind apt de a munci, nu are persoane la întreținere, a cunoscut despre faptul că este căutat de autoritățile Republicii Moldova pentru infracțiunea comisă.

Reieșind din cele expuse, consider, că instanțele de judecată nu au verificat obiectiv toate circumstanțele cauzei adoptând o decizie neargumentată.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurentului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele motive.

Cu titlu introductiv, se relevă că soluția de inadmisibilitate a recursului depus de procuror se întemeiază, *în drept*, pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că cererea este vădit neîntemeiată.

Dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei, sau când argumentele formulate de recurent nu au un fundament juridic.

În esență, la caz, reieșind din criticele expuse de procuror, se constată că acesta contestă decizia instanței de apel, de altfel și soluția primei instanțe, în exclusivitate din două considerente, și anume pentru că, în opinia lui, instanțele eronat au aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal și au dispus suspendarea executării pedepsei închisorii stabilite acestuia pe capătul de acuzare incriminat în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal și nu au încasat cheltuielile judiciare de la Rusu-Latu Eu. în cuantum de 20290,38 lei, suportate de stat pentru instrumentarea acestui dosar.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile procurorului, instanța de recurs ajunge la concluzia că cele avansate de recurent, nu și-au găsit confirmarea, iar soluțiile adoptate pe marginea acestei spețe atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, sunt legale, întemeiate și urmează a fi menținute integral.

Așadar, Colegiul penal găsește vădit nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea expertizei, dat fiind că, în dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul. În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului.

Din actele cauzei se constată că expertiza medico-legală nr. 236 din 27.03.2015 efectuată în privința părții vătămate minore XXXXX a fost dispusă de ofițerul de urmărire penală Sîrbu R. în vederea constatării gravității vătămarilor corporale depistate la aceasta. (*a se vedea f.d. 41, vol. I*)

Potrivit art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală. Excepția despre care ne relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

Prin urmare, corect instanța de apel a statuat asupra faptului că, plata pentru efectuarea expertizei medico-legală în sumă de 36 lei, urmează a fi încasată din contul bugetului de stat, dar nu a inculpatului, întrucât o acoperire legală nu există în acest sens.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizelor nominalizate urmează a fi acoperite de bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpatului, în cazul în care acesta nu este ordonatorul unei atare acțiuni procesuale.

În continuare, referitor la netemeinicia încasării din contul inculpatului a cheltuielilor suportate de stat pentru extrădarea acestuia din Federația Rusă, Colegiul penal relevă, în subsidiar la raționamentele expuse de instanța de apel, următoarele.

La nivel internațional cheltuielile și suportarea lor în cadrul asistenței juridice internaționale sunt guvernate de art. 24 din Convenția europeană de extrădare. La nivel național acestea își au sediul juridic în prevederile art. 535 Cod de procedură penală și art. 11 din Legea nr. 371 din 01.12.2006 cu privire la asistența juridică internațională în materie penală.

Așadar, pornind de la dispoziția art. 535 Cod de procedură penală se menționează că cheltuielile legate de acordarea asistenței juridice le suportă partea solicitantă pe teritoriul țării sale dacă nu este stabilit un alt mod de acoperire a cheltuielilor în condiții de reciprocitate sau prin tratat internațional. Potrivit art. 11 din Legea 371/2006 cheltuielile de îndeplinire a cererii de asistență juridică sunt suportate, de regulă, de statul solicitant. Statul solicitant suportă: *c) cheltuielile de transfer al persoanelor pe teritoriul statului solicitant; d) cheltuielile de tranzit al persoanelor de pe teritoriul unui stat terț.*

În același sens, sunt invocate și prevederile internaționale cu privire la suportarea cheltuielilor pentru extrădarea persoanelor din art. 24 din Convenția europeană de extrădare datată cu 13.12.1957, care prevede că cheltuielile ocazionate de extrădare pe teritoriul părții solicitate vor fi în sarcina acestei părți. Cheltuielile ocazionate de tranzit prin teritoriul părții solicitate pentru tranzit vor fi în sarcina părții solicitante. În caz de extrădare, provenind de pe un teritoriu nemetropolitan al părții solicitate, cheltuielile ocazionate de transportul între acest teritoriu și teritoriul metropolitan al părții solicitante vor fi în sarcina acesteia din urmă. Aceeași regulă se va aplica pentru cheltuielile ocazionate de transportul între teritoriul nemetropolitan al părții solicitate și teritoriul metropolitan al acesteia.

Prin urmare, reieșind din cele expuse, Colegiul reiterează că, cheltuielile suportate pentru extrădarea unei persoane urmează a fi puse în sarcina statului, nu a inculpatului după cum pledează recurentul, întrucât o atare prevedere exhaustivă legea procesual-penală nu are.

Pe cale de consecință, se relevă că instanța de apel corect a specificat despre faptul că, cheltuielile suportate pentru extrădarea inculpatului din Federația Rusă nu se raportează la categoria cheltuielilor judiciare imputabile persoanei extrădabile, ci urmează a fi acoperite de către stat, adică pretențiile procurorului vizavi de acest subiect sunt vădit nefondate.

Vizavi de criticele recurentului aferente aplicabilității art. 90 Cod penal față de inculpat, Colegiul susține integral statuările instanțelor de fond în acest sens, considerând că corect s-a dispus, la caz, suspendarea executării pedepsei stabilite lui Rusu-Latu Eu. în baza art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune, pe capătul de acuzare adus acestuia

în temeiul art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care i s-a stabilit pedeapsa de 3 ani închisoare.

În același context, se reiterează că cauza deferită judecării a fost soluționată de prima instanță în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, adică inculpatul în temeiul acestei proceduri simplificate a beneficiat de redozarea limitelor maxime și minime ale sancțiunii prevăzute de norma incriminată cuprinse între limitele 3 și 7 ani închisoare, ceea ce în consecință i-a permis instanței să-i stabilească inculpatului pedeapsa cu suspendarea executării acesteia.

Totodată, în acest punct de analiză prezintă importanță consemnarea faptului că, însuși procurorul în cadrul dezbaterilor judiciare a intervenit cu solicitarea de a i se stabili inculpatului pedeapsa în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal de 3 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probațiune de 2 ani. Solicitarea respectivă a fost satisfăcută integral de prima instanță.

După care, procurorul sesizează Curtea de apel cu o cerere prin care își exprimă dezacordul cu modul de individualizare a pedepsei efectuat de prima instanță, criticând aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat și solicitând casarea sentinței în această parte, cu excluderea normei menționate.

Drept urmare, instanța de apel sesizând opinia contradictorie a procurorului privitor la chestiunea aplicabilității suspendării condiționate a executării pedepsei inculpatului, a evidențiat în textul deciziei adoptate despre faptul dat, totodată verificând temeinicia și legalitatea sentinței în acest aspect și constatând că aceasta urmează a fi menținută integral.

Adică, criticele apelantului-procuror, în partea ce ține de solicitarea de a exclude art. 90 Cod penal, au fost respinse, ca nefondate și avînd în vedere că criticile similare sunt invocate și la etapa judecării prezentului recurs, Colegiul, în subsidiar, verificînd în această parte hotărîrea contestată, enunță că soluția instanțelor de fond privitor la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută în vigoare.

De altfel, în speța dată, instanța de apel, a dat răspuns deja la toate cele invocate de partea acuzării în vederea motivării soluției de respingere a apelului declarat de procuror. În acest sens, se apreciază că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului procurorului, ca nefondat.

De asemenea, tot aici urmează a se menționa că, raționamentul care poate condiționa aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal într-o cauză penală, întotdeauna are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia pînă la săvîrșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului și, pe de altă parte,

executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a se corecta.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Respectiv, Colegiul penal remarcă că este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, ceea ce la caz s-a realizat.

În speța dată, Colegiul penal reține că s-a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului evidențiindu-se în acest sens că, acesta deși a fost anterior condamnat are antecedentele penale deja stinse, a săvârșit o infracțiune gravă, s-a împăcat cu partea vătămată, care nu are careva pretenții față de dînsul de ordin material sau moral, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, toate acestea primate *per ansamblu* le-au permis instanțelor de fond de a conchide că corectarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea față de ultimul a unei pedepse cu suspendarea executării pe un termen de probațiune de 2 ani.

În general, rezultatul principal al aplicării acestei pedepse constă în aceea că, deși pedeapsa definitivă nu a fost pusă în executare, ea devine dependentă de comportamentul exemplar de care trebuie să dea dovadă inculpatul, pe perioada termenului de probațiune, în caz contrar va fi anulată suspendarea ei și se va dispune executarea reală în penitenciar.

Din atare considerente, Colegiul penal găsește neîntemeiate alegațiile titularului dreptului de recurs în partea revendicării de a exclude art. 90 Cod penal și constată că concluzia instanțelor privitor la faptul că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea față de Rusu-Latu Eu. a pedepsei sub formă de închisoarea, cu suspendarea executării acesteia, este una legală, corectă, motivată și întemeiată.

Pentru toate considerentele arătate, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs nu sunt incidente cauzei deferite judecării, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor din art. 61, 75 și 90 Codul penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilindu-i inculpatului o sancțiune proporțională faptei comise.

Pe cale de consecință, Colegiul penal menționează că, la caz, nu se constată vreun temei pentru modificarea pedepsei în privința inculpatului, iar sancțiunea închisorii, cu

suspendarea executării acesteia, adică astfel cum a fost stabilită de către prima instanță și menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Având în vedere acestea, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 februarie 2018, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 mai 2018.

Președinte

Nicolae GORDILĂ

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN